

Δεν Τον κρατᾷ ὁ ἄδης.

(Ψα 15,10: Μιά προφητεία γιὰ τὴν Ἀνάσταση.)

Στέργιος Ν. Σάκκος

Ἔνα ἀπό τὰ πιά σοβαρά ἐρωτήματα πού ἀπασχολοῦν τόν ἄνθρωπο εἶναι: Τί γίνονται οἱ ψυχές μετὰ τόν θάνατο; Νά δεχθοῦμε ὅτι ἐξαφανίζονται; Ἐπαναστατεῖ ἡ σκέψη μας.

- Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἐπιβιώνουν τὰ ἔργα τοῦ ἀνθρώπου καί νά χάνεται ὁ ἴδιος; Πῶς εἶναι δυνατόν νά διατηρεῖται π.χ. ὁ Παρθενώνας, οἱ πυραμίδες, τὰ διάφορα συγγράμματα τῶν σοφῶν καί οἱ ἴδιοι νά ἐξαφανίσθηκαν;

- Πῶς θέλουμε νά βραβεύεται ἡ ἀρετή καί νά τιμωρεῖται ἡ κακία, ὅταν ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δέν ὑπάρχει πιά;

- Πῶς ἐξηγεῖται ἡ τάση τοῦ ἀνθρώπου νά ζητᾷ συνεχῶς τό τέλειο καί ἡ δίψα γιὰ τό αἰώνιο πού εἶναι φυτεμένη μέσα μας;

Αὐτά καί ἕνα πλῆθος παρόμοια ἐρωτήματα μᾶς ἀναγκάζουν νά πιστέψουμε ὅτι ἡ ζωή δέν σταματᾷ στόν τάφο καί νά παραδεχθοῦμε τήν ἀθανασία τῆς ψυχῆς. Ἐξάλλου καί ἡ ἅγια Γραφή προϋποθέτει αὐτή τήν ἀλήθεια.

Άλλά ποῦ καί πῶς ζοῦν οἱ ψυχές μετά θάνατον; Ἐδῶ σταματᾶ ἡ ἀνθρώπινη σκέψη. Οὔτε ἡ φιλοσοφία οὔτε ἡ ἐπιστήμη οὔτε ἡ λογοτεχνία οὔτε οἱ διάφορες θρησκευεῖς μπόρεσαν νά δώσουν μία σωστή ἀπάντηση.

Μόνον ἓνα γεγονός μπορεῖ νά μᾶς δώσει ἀκριβεῖς πληροφορίες γιά τό θέμα: ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Τό κενό μνήμα του γίνεται ἓνας προβολέας πού χύνει καθάριο φῶς στά μετά θάνατον. Ὁ θάνατος καί ὁ ἄδης, πού τρόμαζαν τούς ἀνθρώπους πρό Χριστοῦ, μετά τήν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔχουν κατανικηθεῖ. Ὁ θάνατος ἐπετράπη στούς ἀνθρώπους ὡς καρπός καί ἀποτέλεσμα τῆς ἀμαρτίας. Ὁ ἀναμάρτητος Ἰησοῦς, πού ἦταν ἀπόλυτα δίκαιος καί ὄσιος, κανονικά δέν ἔπρεπε νά πεθάνει. Ἀλλά ὁ διάβολος ἔκανε τό μεγάλο λάθος νά κινήσει τά ὄργανά του καί νά Τόν θανατώσει. Ἔτσι συνέβησαν δύο πράγματα πού δέν μπορούσε νά προβλέψει ὁ διάβολος: Πρῶτον, τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καθώς δέν εἶχε δεχθεῖ τήν φθορά τῆς ἀμαρτίας, δέν διαλύθηκε στόν τάφο· ἀναστήθηκε. Δεύτερον, μόλις παρέδωσε τό πνεῦμα του ὁ Ἰησοῦς πάνω στόν σταυρό, ἡ ψυχή του ἐνωμένη μέ τήν θεότητα κατέβηκε στόν ἄδη. Γιά τήν κάθοδο αὐτή μιλοῦν μέ ζωηρές εἰκόνες οἱ προφήτες: Οἱ πυλωροί τοῦ ἄδου ἔφριξαν (Ἰβ 38,17), μοχλοὶ αἰώνιοι συνετρίβησαν (Ψα 106,16), δεσμά λύθηκαν, αἰχμάλωτοι ἐλευθερώθηκαν.

Μία προφητεία γιά τήν Ἀνάσταση ἀποτελεῖ καί ὁ 15ος Ψαλμός. Ἀξίζει νά σταθοῦμε σέ ἓναν ἀπό τούς στίχους του· «ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τήν ψυχήν μου εἰς ἄδην, οὐδέ δώσεις τόν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν» (Ψα 15,10). Ἀπευθυνόμενος στόν Θεό ὁ Δαυΐδ κι ἀπαριθμώντας γεμάτος εὐγνωμοσύνη τίς εὐεργεσίες πού Ἐκεῖνος θά τοῦ χαρίσει, λέει: «Διότι δέν πρόκειται νά ἐγκαταλείψεις τήν ψυχή μου στόν ἄδη, οὔτε θ' ἀφήσεις τόν ὄσιό σου νά δεῖ φθορά». Μέ ἀπλά λόγια: «Δέν θά ἀφήσεις τόν ὄσιό σου νά γνωρίσει, νά αἰσθανθεῖ τήν ἀποσύνθεση, δηλαδή θά τόν βγάλεις ἀπό τόν τάφο, θά τόν ἀναστήσεις ἀπό τούς νεκρούς».

Τό προφητικό αὐτό χωρίο ἐφαρμόζουν στόν Χριστό ὁ ἀπόστολος Πέτρος στήν ὁμιλία του τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς (βλ. Πρξ 2,25) καί ὁ Παῦλος στήν ὁμιλία του στήν Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας (βλ. Πρξ 13,35). Ὁ Δαυΐδ βέβαια μιᾶ γιά τόν ἑαυτό του καί ἐκφράζει τήν βαθειά του ἐμπιστοσύνη στήν προστασία τοῦ Θεοῦ ὅτι δέν θά τόν ἀφήσει μόνο οὔτε στόν ἄδη. Ὡστόσο, ἡ πίστη στήν ἀνάσταση τοῦ προφήτη ἦταν κάτι τό ἀδιανόητο γιά τήν ἐποχή ἐκείνη. Προφανῶς, ὅπως δέχονται οἱ ἀπόστολοι, ὁ Δαυΐδ φωτισμένος ἀπό τό Πνεῦμα τό ἅγιο μιᾶ γιά τόν Χριστό.

Αυτός πού εἶναι ὁ ἀπόλυτα ὄσιος, ὁ ἀναμάρτητος, πέθανε χωρίς νά γνωρίσει τό σῶμα του διαφθορά. Εἶναι ὁ μόνος μέσα στήν ἱστορία τῶν αἰώνων πού δέν ἔμεινε στόν ἄδη, δέν μπόρεσε νά Τόν κρατήσῃ ὁ θάνατος. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός νίκησε τόν θάνατο καί ἀχρήστευσε τό κεντρί του! Ἡ δική του ἀνάσταση εἶναι ἡ ἐγγύηση τῆς ἀνάστασης τοῦ Δαυΐδ καί ὄλων τῶν ὀσίων.

Οἱ ἄπιστοι καί ὑλιστές, πού δέν θέλουν νά ἀκούσουν ὅτι ὑπάρχει ζωή μετά θάνατον, βλέπουν τόν θάνατο σάν τρομερό ἐφιάλτη, αἰτία μελαγχολίας. Γιά τούς χριστιανούς ὅμως, πού πιστεύουν στόν Χριστό καί στό εὐαγγέλιό του, τά πράγματα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικά. Ἐκτιμοῦν τήν παροῦσα ζωή ὡς στάδιο ἀγώνων γιά τήν ἀρετή ἀλλά καί μέ πόθο στρέφουν τά βλέμματά τους στήν μέλλουσα. Εἶναι γι' αὐτήν τόσο βέβαιοι ὅσο καί γιά τήν παροῦσα, καί βλέπουν τόν θάνατο σάν μιά ἀπλή μετάβαση ἀπό τήν πρόσ-καιρη καί ἐπίγεια ζωή στήν αἰώνια καί ἐπουράνια. Παραμένει βεβαίως ὁ θάνατος καί μετά τήν ἀνάσταση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὅμως πλέον ἕνας ἐξουδετερωμένος ἐχθρός. Γι' αὐτό ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ ἔχει κεντρική θέση στήν πίστη μας, εἶναι τό θεμέλιό της.

Πηγή : <https://www.apolytrosis.gr/>